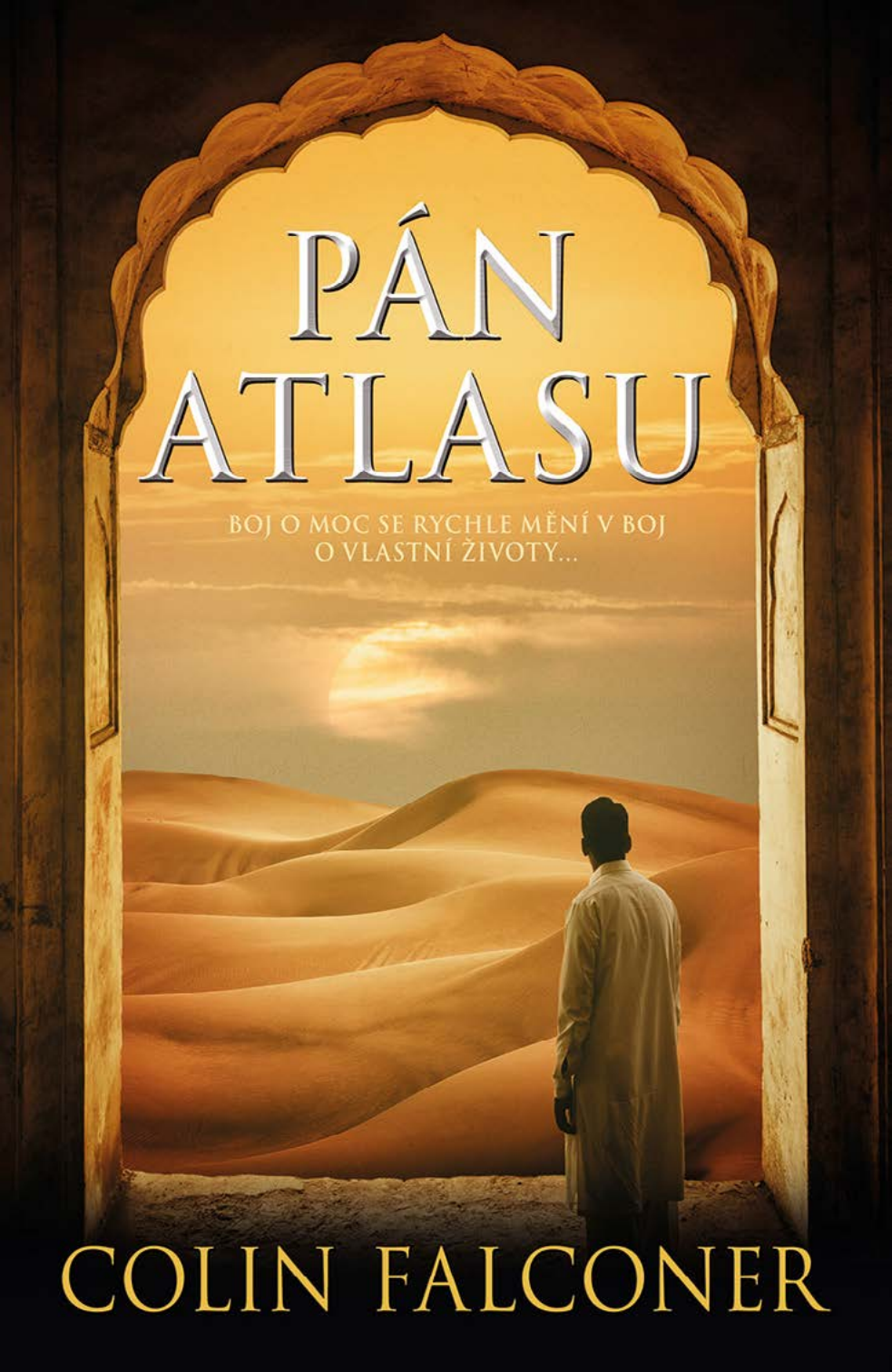

PÁN ATLASU

BOJ O MOC SE RYCHLE MĚNÍ V BOJ
O VLASTNÍ ŽIVOTY...

A man in a white coat stands with his back to the camera, looking out from an ornate, arched doorway. The doorway frames a vast desert landscape with rolling sand dunes under a warm, golden sunset sky. The sun is low on the horizon, casting a long, soft glow over the scene. The man's figure is silhouetted against the bright light of the desert.

COLIN FALCONER

Pán Atlasu

Vyšlo také v tištěné verzi

Colin Falconer

Pán Atlasu – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PÁN ATLASU

PÁN ATLASU COLIN FALCONER

Přeložil Petr Kovács

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2022

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2021 by Colin Falconer

All rights reserved.

Z anglického originálu *Lord of the Atlas*

(Printed in the United States of America, 2021)

přeložil © 2022 Petr Kovács

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První vydání v českém jazyce

ISBN tištěné knihy: 978-80-7595-607-1

ISBN ePUB: 978-80-7595-608-8

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7595-609-5

ISBN PDF: 978-80-7595-610-1

PÁN ATLASU

KAPITOLA 1

Londýn 1893

To je ale místo, pomyslel si George. Mastné, ponuré, zralé na vraždu.

Byla horká letní noc a vzduch byl hustý jako melasa. Vůbec ne jako v Anglii, spíš jako by se najednou ocitl zpátky v Indii. Zahnul do postranní uličky a prošel kolem několika spoře osvětlených barů. V rozích a vchodech se choulily stíny, ženy, námořníci a mladí grázlící hledající snadný cíl. On to rozhodně nebude.

Následoval zvuk hrubého smíchu. Dva muži v pelerínách a buřinkách kouřili doutníky před nevýraznou budovou bez oken. Vypadali, jako by se do davu kolem nehodili. Pochopil, že našel, co hledá.

Opatrně vystoupal po úzkých dřevěných schodech, prošel krátkou chodbou a s úšklebkem se protáhl závěsem do herny. Silný pach potu a strachu se mísil se zatuchlým puchem doutníkového kouře a zvedal mu žluč až do krku.

Vytáhl z kapsy pláště hodinky. Bylo krátce po druhé hodině ranní.

Měl bych být v posteli.

Rozhlédl se po místnosti, samet prožraný moly, falešná benátská zrcadla, propálené turecké koberce. Připomínalo mu to salon bordelu, který kdysi navštívil v Alexandrii. To ovšem byla vzpomínka, kterou si nyní nechtěl připomínat.

Bylo zde čtyři nebo pět stolů a u každého se hrálo. Pár hráčů k němu krátce zvedlo hlavu, načež se vrátili ke svým kartám.

Pak ho spatřil, u vzdáleného stolu otočeného ke dveřím. Když se po něm ptal v hospodě dole v docích, řekli mu, že ho tady najde.

Ten je tam pořád. Každou noc.

Harry měl rozepnutou vestu a povolenou vázanku. Od doby, kdy se vyděl naposledy, nezestárl ani o den, ale přesto vypadal na sto. Ten pohled

už jednou viděl, když svědčil u vojenského soudu, ve tváři mladíka, který měl už druhý den stanout před popravčí četou.

Z druhé strany provazu, jenž stoly odděloval od zbytku místnosti, ho pozorovali dva muži. Jeden měl postavu jako zápasník a v obličejí výraz rváče, jako by se nemohl dočkat, až najde někoho, koho bude moct zmlátit. Jeho druh byl malý a děsivě hubený, Georgeovi připomínal jednu z prvních mrtvol, kterou na medicíně viděl. Zločince popraveného za to, že sekerou zabil svou matku a mladšího bratra. Tenhle mohl být klidně jeho dvojčetem, věrnou kopií včetně namodralé, mrtvolné sinatlosti pleti.

Rváč na něm na okamžik spočinul očima, ale pak se odvrátil, když usoudil, že pro něj nepředstavuje hrozbu. Jenom další degenerát, který sem přišel prohrát své prachy v kartách nebo je utratit za děvky, říkal podle všeho jeho pohled.

George se držel stranou a vzadu, protože nechtěl, aby ho Harry hned spatřil. To ovšem nejspíš nehrozilo. Ve stavu, v němž se Harry nacházel, by teď asi nepoznal ani vlastní matku.

Bylo pozdě a většina hráčů už od stolu odešla. Zůstali poslední tři, v tuhle noční dobu ti nejopilejší a nejzoufalejší. Krupiéř – tvářil se, že každým okamžikem usne – zvedal plochou dřevěnou obracečkou karty ze zeleného sukna stolu a spouštěl je před hráče.

George kartám nerozuměl, ale z výrazu Harryho tváře usoudil, že prohrává, a to hodně. Hráči se dívali do svých karet. Krupiéř hrabičkami posouval žetony hned doleva, hned zase doprava. Tvářil se, jako by spolkl kus studeného loje. Sáhl si do náprsní kapsy a vytáhl z ní stříbrné cigaretové pouzdro. Třesoucí se rukou si zapálil cigaretu.

Harry vstal a vyšel z místnosti. Pohyboval se tak rychle, že zaskočil oba muže, kteří ho celou dobu při hře pozorovali. Vyzazili za ním, srazili se a zamotali do rudého sametového závěsu. Za jiných okolností to mohlo být dokonce legrační.

George se vydal za nimi a prošel závěsem do chodby. Do cesty se mu připlétl další muž. George ho odstrčil. Běžel dolů po schodech a slyšel, jak muž za ním nadává.

Ulice byla prázdná, na dlažbě se třpytilo žluté světlo jediné plynové

lampy. V jedné z uliček zaslechl hluk a rozběhl se k němu. Jeho španělka s gumovou špičkou poskakovala po dlažbě.

V uličce zahlédl temné obrysy postav. Zdálo se, že Harry napochodoval, nebo rovnou vběhl do pasti. Na druhém konci uličky stáli dva muži a bránili mu v útěku. Rvác a jeho vyzábělý přítel z herny ho tiskli ke zdi.

Rvác vytáhl dřevěný obušek a udeřil si s ním do dlaně levé ruky. „Kam ten spěch, brachu?“ zeptal se Harryho.

„Zapomněl jsem nakrmit kočku,“ odpověděl Harry.

George se usmál. Ani nouze ho nepřipravila o smysl pro humor. To bylo příznivé znamení.

Vypadalo to, že si Harry myslí, se si dokáže probíjet cestu ven. Vyrazil přímo proti rváči, napráhl, ale minul, což menšímu muži umožnilo, aby ho chytil zezadu. Sevřel ho paží kolem krku, škulb jím dozadu a zbavil ho rovnováhy. Oba muži, kteří střežili východ z uličky, se rozběhli k nim. Každý z nich popadl Harryho za jednu paži a společně ho přitlačili ke zdi.

Tam ho pak drželi, zatímco ho hubeňour začal pomalu a metodicky mlátit pěstmi. Mezi údery si dával na čas, pečlivě zvažoval, kam uhodí příště. První rána mířila do žeber a přinutila Harryho, aby se zlomil v pase, což hubenému usnadnilo druhou ránu na nos. Harry ze sebe nevydal ani hlásky. Neprosil ani nesténal.

George si dokázal představit, že se Harry rozhodl, že jim tohle zadosťučinění neposkytne.

Už mu tekla krev z nosu a z pravého oka. Opravdu by ho naštvalo jenom to, kdyby mu vyrazili zub, protože na svůj vzhled byl vždycky pyšný.

„Myslím, že byste měli přestat, pánové.“

Hubeňour se otočil. Podíval se za George, jestli s sebou někoho nemá, a když zjistil, že je sám, řekl něco svým kumpánům a všichni se zasmáli. Prohlíželi si jeho oblečení – společenský oblek, naleštěné boty, hedvábnou buřinku, bambusovou hůl – a usoudili, že je to floutek, a že je tudíž neškodný.

Hromotluk ho varoval: „Drž se radši dál, kamaráde.“

George postoupil o krok vpřed. Nenuceným pohybem zápěstí máchl holí a odhodil její gumovou špičku. Zdálo se, že záblesk oceli na hrotu hole vzbudil i v matném světle plynového osvětlení dojem.

George sice neměl Viktoriin kříž jako Harry a zranění spíš ošetřoval, než že by je působil, ale vyznal se natolik, aby věděl, jak se v pouliční bitce chovat. Klíčem byla rychlost a agresivita, ne jenom stát a zírat jako tihle fajšmekři.

Bleskově mávl holí, hubený vykřikl, uskočil dozadu a chytil se za tvář. Mezi prsty mu protékala krev. Zatímco ostatní v šoku přihlíželi, George švihl zápěstím podruhé a ranař zalapal po dechu a zděšeně zíral na ránu na své paži. Čepel pronikla rukávem kabátu a muž zjistil, že už v ruce neudrží svůj obušek. Ten rachotivě dopadl na dlažbu.

„Šlacha, kterou jsem ti právě přesekl, je klíčová pro pohyb ruky. Latinsky se jí říká flexor carpi ulnaris, loketní ohýbač zápěstí. Potřebuješ ji, abys mohl ohýbat ruku a držet v ní věci jako třeba zbraň, kterou jsi právě upustil na dlažbu. Obávám se, že hojit se bude docela dlouho. Přejdeš si další lekci z anatomie? Velmi poučný by byl třeba řez českového vazů.“

Požízek se otočil a utíkal uličkou pryč, přičemž se držel za ruku. Oba drsníci, kteří Harryho při bití drželi, usoudili, že ten, kdo jim za jejich úsilí platí, neplatí ani zdaleka dost.

Dalí se na útek.

Jakmile ho pustili, Harry se zhroutil proti zdi a svezl se dolů na paty.

Hubeňour si levou rukou stále svíral tvář. Padl na kolena a druhou rukou šmátral po obušku. George mu šlápl na prsty a muž vypísl bolesti a strachem. George mu přiložil hrot hole ke krku.

„Jsem trochu nezdvořilý. Před chvílí ses mě ptal, kdo jsem. Řeknu ti, kdo jsem. Jsem člověk, který tě, pokud nepustíš ten klacek, jedním švihem připraví o obě oči a odevzdá je tvé ženě jako náušnice.“

Muž poslechl. Po paži mu stékala krev na kabát. Jedním okem se rozhlížel po svých družích. Byli už dávno pryč.

George mu dál tiskl ostří těsně k hrdlu.

„Vykrvácím tady.“

„To je mi jedno,“ ujistil ho George. „Klidně si posluž.“ Kývl hlavou směrem k Harrymu. „Víš, kdo to je?“

„Ochlasta, kterej neplatí své dluhy ze hry.“

„Je to kapitán Harry Delhaze z Královského jízdního dělostřelectva. Za statečnost v bitvě u Tell al-Kabíru dostal Viktoriin kříž.“

„Je mi fuk, kdo to je. Měl zaplatit své dluhy.“

„Kolik dluží?“

„Patnáct liber deset šilinků.“

„Patnáct liber? Tys byl ochotný zmrzačit člověka kvůli dvouměsíčnímu nájmu? Co za krysu si vydělává na živobytí takovým způsobem?“ Podíval se na Harryho, který se vyškrábal na nohy. „Zdá se, že těm pánům něco upadlo, Harry.“

Harry zabručel a zvedl ze země obušek. George si zastrčil hůl pod paži, vytáhl z náprsní kapsy peněženku a hodil hubenému muži k nohám několik bankovek. „Vezmi si své prachy a zmiz.“

Muž zmačkal bankovky v dlani a strčil si je do kapsy. Pak se odpotácel, ale stále si přitom držel obličej.

„Měli bychom zmizet. Zvládneš to?“

„Ještě chvilku, musím si dát do pořádku nos.“

„Tomu nic není. Raději pojďme.“

Zdálo se, že Harry má potíže s chůzí i s dechem. George nedokázal ve tmě rozpoznat, jak špatně na tom je, ale stejně by s tím nic nenadělal.

„Co tady děláš, Georgi?“

„O tom si promluvíme později. Nejdřív tě musíme dostat domů. Bydlíš daleko?“

„Jen taková příjemná, krátká procházka.“

Vykročil a klopýtl. George ho vzal kolem pasu. „Pojď,“ řekl.

Došli na Waterloo Bridge. George se rozhlížel kolem a hledal drožku. Opřel Harryho o zeď, vytáhl z kapsy cigaretové pouzdro, zapálil dvě cigarety a jednu strčil příteli mezi zuby.

„Už je to dlouho,“ poznamenal Harry.

„Čtyři roky.“

„Přišels docela vhod.“ Odkášlal si a vyplivl krev na chodník. „Ti parchanti mi asi zlomili žebra.“

„Buď rád, že nic jinýho.“

„Řekneš mi, co tady děláš?“

„Nejdřív tě dopravíme domů. Myslím, že drožku neseženeme.“

„Půjďme pěšky.“

„Zvládneš to?“

„Jsem válečnej hrdina.“

„Ne, měl jsi kliku. To jsou dvě různé věci.“ Strčil si cigaretu do úst a opřel si Harryho o rameno. „Dobře, ukaž mi cestu.“

Tohle opravdu nebylo místo, kde by se chtěl člověk v noci potulovat, plné temných vchodů a uliček páchnoucích močí. Z kanálů stoupal puch, z něhož se zvedal žaludek. Harry ho nasměroval k jedněm dveřím a George si připravil hůl. Nikde nehořela jediná lampa, a tak museli po úzkém schodišti vzhůru klopýtat v naprosté tmě. Harry dvakrát zakopl a uhodil se o hranu schodů do holeně.

Chvilí zápolil s klíči, ale nakonec se mu podařilo otevřít. První, čeho si George uvnitř všiml, byl pach zatuchlého tabáku a vysoké vlhkosti. Nebylo tu žádné elektrické světlo, Harry musel tápat ve tmě, aby našel plynovou lampu.

Harry ukázal do ložnice a George ho napůl odvedl dovnitř a hodil ho na postel. Začal chrápat dřív, než mu George stihl sundat boty. Přehodil přes něj deku a přemýšlel, jestli se má vrátit do hotelu, nebo si lehnout vedle na lehátko.

Rozhodl se zůstat. Bude muset dát Harryho do pořádku, a navíc, kdyby ho nechal jen hodinu o samotě, nedokáže odhadnout, do jakých problémů by se ten zmetek zase dostal.

George zavřel dveře ložnice a rozhlédl se. Všude panoval neskutečný nepořádek. Na podlaze se vršily špinavé talíře, v levném plechovém popelníku byla hora nedopalků, nad krbem visel obraz nahé harémové dívky. Ze stropu odpadl kus omítky a válel se dole u zdi.

Přešel do kuchyně, aby si dal kávu. Na stole u okna ležel chléb a mléko, chléb byl pokrytý plísní, mléko zkyslé. Nic jiného k jídlu nenašel.

George se vrátil do obývacího pokoje a ve skříni objevil deku. Jako polštář musel použít svůj kabát. Když chtěl zhasnout plynové světlo, všiml si zarámovaných fotografií na krbu a přešel blíž, aby si je prohlédl zblízka. Na jedné byla slavnostně oblečená rodinná skupinka na zahradě jejich domu v Devonu, na další pak Harry jako teenager s bratrem a rodiči při lezení po skalách ve Walesu. George překvapila miniatura Harryho otce, který s bradkou a cvikrem vypadal přesně tak přísně, jak si ho pamatoval.

Zhasl světlo a schoulil se na lehátku. Ve tmě pak přemýšlel o muži, který chrápal vedle v ložnici tak, že by probudil i mrtvé. Jak mohl klesnout tak hluboko? Když spolu chodili na vojenskou školu, strašlivě mu záviděl a snažil se ho ve všem napodobit. Jak mohl Harry dopustit, aby se dostal do téhle situace? Jestli ho nezabijí věřitelé, umře v tomhle brlohu zimou dřív, než přijde jaro.

Nebyla to ta nejhorší noc, jakou dosud zažil; tou byla určitě ta, kterou kdysi strávil v Egyptě v zákopu na frontě, kde ho zaživa žraly písečné blechy. Nakonec usnul, aby ho o chvíli později probudilo cinkání první ranní tramvaje.

KAPITOLA 2

Harry se s trhnutím probral. Posadil se a zasyčel bolestí. V rychlém sledu se mu vrátily všechny vzpomínky. Další špatný večer u karet, muži, kteří si na něj počíhali v uličce a dali mu pořádný výprask. Byl by zázrak, kdyby mu nezpřeráželi půlku žeber. Přejížděl si jazykem v ústech a zkoumal zuby. Zdálo se, že je má všechny.

To bylo opravdu nečekané. Vypadá to, že se mě staré delhazeovské štěstí stále drží, pomyslel si.

Přešel k oknu a díval se, jak lampář dole na ulici zhasíná plynové lampy. V sedm začal svou obchůzku flašinetář a táhl za sebou na provaze malou opičku, malpu kapucínskou, která se všemožně vzpouzela a pištěla, nejspíš aby se dostala z dosahu příšerného hluku flašinetu. Proboha živého, pomyslel si Harry. Co bych za to dal, kdybych byl zpátky v armádě. Na místě bych toho parchanta odpráskl.

George strčil hlavu do dveří. „Takže jsi vzhůru.“

„Georgi. Jsi to ty. To nebyl sen.“

„Vypadáš děsně.“

„Díky.“

„Podívám se na tebe. Sundej si šaty.“

Udělal, co mu George řekl. Košile to měla za sebou, tu krev už nikdo nevypere. Oblek byl celý pokrytý špínou z uličky.

George se vrátil s kusem flanelového hadru a smaltovanou miskou se studenou vodou. Sehnul se a podíval se mu do úst. „No, zuby máš pořád všechny, i když pár stoliček je uvolněných. Rty jsou rozbité a popraskané, ale sanici ti nevykloubili.“ Otřel mu krev z obličeje a zvedl tři prsty.

„Kolik prstů?“

„Dvacet devět.“

„To jde.“

Na žebrech na obou stranách měl podlitiny, které už modraly.

„Jak se cítíš?“

„Když zakašlu, bolí to.“

„Nekašli.“

„Bolí to, i když dýchám.“

„Tak nedýchej. Volba je na tobě. Možná příště zaplatíš, co dlužíš.“

„To je tvůj profesionální názor?“

„Ten by tě stál víc.“

„Co nos? Není zlomenej?“

„Je, ale není to tak zlý. Má teď trochu švihácký úhel. Jakmile splaskne otok, dodá tvému chlapeckému vzezření docela drsný nádech. Budeš vypadat jako někdo, kdo si tu medaili, kterou dostal, doopravdy zaslouží.“

„Dokážeš ho narovnat?“

„Šlo by to, kdybych tady měl své náčiní. Nebo s tím můžeš do nemocnice.“

„Bude to bolet?“

„To rozhodně bude. A docela dost.“

„V tom případě na to kašlu. Co říkáš, doktore, přežiju to?“

„To záleží.“

„Záleží?“

„Záleží na tom, jestli skončíš s tím karbanem. Kolika dalším gentlemanům ještě dlužíš?“

„Pár jich bude. Ale gentlemani bych jim rozhodně neříkal.“

„V tom případě není tvá prognóza zrovna dobrá. Včera jsi měl kliku. Žebra tě budou chvíli bolet jako d'as, ale pak bys měl být v pořádku. Kdybych se tam neobjevil, zmlátili by tě mnohem víc. Tohle jsou lidi, kterým se každý rozumný člověk snaží vyhnout.“

„Šlo jen o pár liber. Zaplatil bych.“

„Jak? Máš práci?“

„Mluvíš jako můj otec.“

„Taky si tak připadám, Bůh mu pomáhej. Teď se oblíkni, koupím ti snídani, stavíme se u mě v hotelu a já ti spravím ten šlic nad okem.“

„Ještě pořád jsi mi neřekl, co tady děláš. Naposledy jsem o tobě slyšel,

že míříš domů rodit děti a léčit mrňata se spalničkama. Tam do tý herny ses včera nepřípletl jen tak náhodou, že? To totiž není místo pro tebe. A domů to máš daleko.“

„Máš pravdu. Hledal jsem tě.“

„Tak na to jsem přišel i sám.“

„Chtěl jsem ti nabídnout práci.“

„Práci? Nejsem přece lékař.“

„Tohle nemá s medicínou nic společného. Je to příležitost, abys dělal to, co umíš ze všeho nejlíp.“

„Dostávat se do průšvihů a působit svému otci další a další zklamání?“

„Něco takového.“

„Nejdřív si potřebuju dát vyprošťovák. Na rohu je jedno místo. Majitel je můj přítel, nebo by aspoň měl být, držím ten jeho podnik při životě.“ Potácivě se zvedl, vzal si bundu a klobouk a zamířil ke dveřím.

K mostu se poklusem hnali trhovci se svými vozíky a všichni mířili do Covent Garden. Na Waterloo Road kličkovali mezi drožkami a dvoupatrovými autobusy. Ve vzduchu se vznášel štiplavý kouř z nádraží.

Před hospodou U Koruny leštili pikolící obrovské závěsné lampy a skleňená tabulková okna a do tmavých zejících sklepů spouštěli z pivovarského vozu sudy s pivem. Venku stál vozík s úhoří v aspiku. Pro někoho snídaně. Harry šel jako první, protlačil se frontou a zamířil do výčepu.

Posadili se na útulně působící místo u okna. George si objednal půl pinty piva. Harry řekl jen: „Jako obvykle, Berte.“ Z „obvyklého“ se vyklubal dvojité gin.

Harrymu se při zvedání sklenice třásl ruce. Zapálil si cigaretu.

„Klid,“ pronesl tiše George.

„Den nemůže začít bez vydatný snídaně,“ konstatoval Harry. Vzal ze stolu včerejší výtisk *Timesů* a přelétl pohledem sloupek s nekrology.

„Co blbneš?“ zeptal se George.

„Každý ráno se jako ze všeho nejdřív podívám, jestli tam náhodou nejsem. Někdy se cítím tak, že si fakt nemůžu být jistej.“

„Co jsi to se sebou udělal, cos odešel z armády?“ zajímal se George.

„To přece dobře víš, nemusíš chodit kolem horký kaše.“

„Řekli mi, že ses začal honit za flaškou. Jak to tak vypadá, párkrát jsi ji už dohnal.“

„Potřeboval jsem si od toho vojančení krapet odpočinout.“

„Tomuhle říkáš odpočinek? Vypadáš, jako bys zrovna vylezl ze stoky.“

„Dík.“

„Říkals, že nemusím chodit kolem horký kaše.“

„Poslal tě táta?“

„Zkus hádat.“

Harry si lokl ginu. Rozkašlal se a chytil se za žebra. „Jak jsi mě našel?“

„Ale udržuju kontakt se starejma kámošema z Káhiry. Jsou dost ukecaní.“

„To se vsadím.“

„Drby o tobě je prostě baví.“

„Přesto jsem rád, žeš mě našel. Jsem ti hluboce zavázán. Řekl bych, že ti týpci by mě, nebýt tebe, nejspíš poslali do špitálu.“

„Řekněme, že jsem ti jenom splácel staré dluhy. Tys mě z takových pranic dostal ve škole mockrát.“

„Tos byl ale mladší a menší. A neměls špacírku s takovým ostřím.“

„Takový by měli rozdávat všem prvákům hned po nástupu do školy.“

„Urcitě by to vyřešilo problém se šikanou. Vrátil ses do Bristolu?“

George zavrtěl hlavou. Ustrkl pivo a ušklíbl se. Tohle na něj bylo příliš brzy. „Ne, jsem tady v Londýně. Hledal jsem tě snad všude, a nakonec jsem zjistil, že bydlíme pár kilometrů od sebe.“

„Co tvůj táta?“

„Umřel. Loni.“

„Promiň. To je mi líto. Byl to dobrý chlap. Takovejch už nás moc nezbylo.“

George se musel proti své vůli usmát. „Děláš si z toho srandu, ale ve skutečnosti jste toho měli společného víc, než si myslíš.“

„Tvůj otec byl světec. Společného jsme neměli vůbec nic a připouštím, že mě to docela mrzí.“

„Nebyl tak dokonalý, jak si všichni myslí,“ poznamenal George.

„A kdo je?“ Harry zachytil svůj odlesk v zrcadle na polici se zaprášenými lahvemi nad barem. Kamkoli se člověk hnul, všude zrcadla. „Slyšel jsi něco o Lucy?“

„Musíme o ní mluvit?“ řekl George.

„Byla to jen nevinná otázka, nic víc.“

„Víš, že nic takového jako nevinná otázka neexistuje. Nesmíš si pořád jítřit starý rány.“

„Jsem jenom zvědavěj. Už mě to opravdu netrápí.“

„Chytila syfilis od nějakýho nižšího oficíra pluku, generál ji vyhodil i s dítětem na ulici a teď se prodává na Piccadilly, tři šilinky za číslo u zdi. Vidiš, usmál ses. Vůbec tě to nepřešlo.“

„Vídáte se s mým otcem často?“ zeptal se Harry.

„Byl jsem u něj, když jsem odešel z armády. Přišlo mi to správný.“

„Jak se má můj nejdražší tatínek? Je zdravý?“

„Na to, kolik mu je.“

„Ptal se na mě?“

„Samozřejmě že ano.“

„No, musel jsem se zeptat. Má dva syny, to je na jeho paměť dost. Co jsi mu napovídal?“

„Moc toho k povídání nebylo. O tvý situaci jsem samozřejmě věděl. Ale myslel jsem, že bude lepší být diskrétní.“

„Byl u toho můj svatej bratr?“

„Byl v továrně. Tvůj otec tvrdil, že pracuje dost dlouho.“

Harry se zasmál.

„Co je?“

„Někdy nevím, jestli na něj žárlím, nebo ho lituju. Doufal jsem, že mi o drahém Tomovi řekneš i něco jinýho.“

„Jiného? Co bys chtěl slyšet?“

„Že přefíkl starostovu ženu, prodělal všechny otcovy peníze ve špatnejch investicích a sedí za daňový úniky. To by mi fakt udělalo radost.“

„To ale není moc pravděpodobné, že?“

„To neznamená, že bych si to čas od času nepřál. Dvanáct hodin denně v otcově kanceláři je ale i tak dostatečně mrzkej osud. Měl bych být vděčnej, že jsem se tomu vyhnul.“

„Tom prostě zůstává věrný svému charakteru.“

„No, myslím, že to by jako nezávazný pokec na úvod asi stačilo. Teď chci slyšet, proč sis sakra dal tu práci, abys mě našel?“

„Jak by se ti líbilo, kdybys mohl všechno, v čem teď vězíš, změnit, Harry? Můžeš, když to s těmahle novějma kartama zase nepokazíš.“

„Kdybych uměl hrát pořádně, nebyl bych v tomhle průšvihů. No tak, dost mlácení prázdný slámy. O co jde?“

„Mám pro tebe nabídku, možnost rychle vydělat spoustu peněz a dobře využít své schopnosti.“

„Někdo mi zaplatí za to, že budu chlastat a prohrávat v kartách?“

„Tvé dělostřelecké schopnosti mají pro některé lidi stále cenu.“

„Je mi líto, ale z armády jsem odešel.“

„Ale dělostřelecký baterii velet pořád umíš, ne?“

„Umím, ale nechci.“

„Co bys dělal, kdybych ti řekl, že marocký sultán potřebuje dva schopné chlapy, kteří by veleli jeho dělostřelectvu?“

„Zeptal bych se, jak přišel marocký sultán k dělostřelectvu.“

„Byl to dar.“

„Dobrá. Takže potřebuje dva chlapy, kteří tomu novému ansámblu budou velet. A kdo je ten druhý důstojník?“

„Já.“

„Ty? Nerozeznáš jeden konec děla od druhýho. Byl jsi u lapiduchů.“

„To ale sultán neví. Navrhuju tohle: Pojedu s tebou jako tvůj pobočník, budu nosit svou starou uniformu, trochu se u toho naparovat a na konci si vyzvednu svůj podíl.“

„Za co?“

„Za to, že jsem ti sehnal tuhle práci.“

„A co pro to musíme... musím já... udělat?“

„Chtějí rok tvýho života, Harry. To je všechno. Za jeden rok ti jich zaplatí deset. Podle toho, jak žiješ, to nejspíš všechno za půl roku zase prohraješ, ale to už je tvoje věc.“

„Plat na deset let?“

„Dva tisíce liber.“

„Každý?“

„Každý.“

„To je šílenství. Kdo by platil čtyři tisíce liber za dva dělostřelecký důstojníky?“

„Marocký sultán.“

Harry si povzdechl a zhroutil se na židli. „O kolika dělech se tu bavíme?“

„Sultán má tři předovková děla. Měli se mu o ně starat dva důstojníci španělské armády, ale oba pánové podle všeho zmizeli. Potřebuje tedy dva zkušené důstojníky, kteří by nastoupili na jejich místo.“

„Za jakým účelem?“

„Zřejmě potřebuje potlačit pár domorodých povstání v provinciích a je ochotný za takovou pomoc dobře zaplatit. Nemáš ponětí, jak bohatý ten chlap je, Harry. Tohle je příležitost, která se naskytne jednou za život.“

„Počkej, počkej. Děla nabíjená zepředu?“

„Byly to dary od vlády Spojených států. Haraburdí, které by moderní armádě pravděpodobně nezpůsobilo žádný problémy. Ale sultán byl prý nadšený.“

„Ale nabíjení zepředu? To už jsou exponáty do muzea.“

„Pravděpodobně. Víš, jak se z nich střílí?“

„Samozřejmě že vím, jak se z nich střílí. A to je to, co po mně chce? Mám jeho armádu naučit střílet muzejními exponáty na domorodce?“

„Máš ještě uniformu?“

„Někde v kufru.“

„Měli bychom se pro ni vrátit.“

„Mám si ji oblíknout?“

„Teď ne. Až dorazíme do Marrákeše. Na sultána to udělá dojem.“

Harry se podíval do jeho prosté, upřímné tváře. Dostal snad na Dálném východě horečku a úplně se pomátl? Opravdu věří všem těm nesmyslům? „Kde je Marrákeš?“

„Je to na jihu země.“

„Jak daleko na jihu?“

„Těsně nad Saharou. Dva týdny jízdy od Tangeru. Možná tři.“

„Takže se mám celý rok honit po poušti?“

„Co lepšího bys chtěl dělat, Harry? Nemáš peníze, nemáš život. Bydlíš v díře, která smrdí hcankama a vařeným zelím. Máš tam vlhko a zdí se klepou pokaždý, když kolem projede vlak. Nemáš žádný vyhlídky. Já ti nabízím záchranný lano.“

„Musím si to nechat projít hlavou.“

„Nespěchej. Pořádně si to promysli.“ George vytáhl kapesní hodinky a palcem odklopil víčko. „Ve čtyři odjíždí z přístavu v Tilbury loď na Gibraltar. Na tý už musíme sedět.“

„To není zrovna moc času, abych si zorganizoval nový život!“

„Vím, jak žiješ. Co si chceš organizovat? Nemáš práci, nemáš ženu, ani ve špajzu nic nemáš. Všechn svůj majetek si sbalíš do jednoho kufru. Dlužíš za nájem?“

„Něco málo.“

„Až budeme odcházet, nechám peníze na stole i s klíčem. Už jsem nám zamluvil dvě kajuty na lodi. Teď se vrátíme k tobě a zabalíme ti věci. Pak půjdeme do mého hotelu, já ti zašiju oko a vezmeme si taxík do přístavu.“

„A co potom?“

„Přesedneme na trajekt do Tangeru. Sultán pro nás posílá z Marrákeše své lidi. Nejdřív pojedeme po pobřeží do Rabatu a pak zamíříme do vnitrozemí a do Marrákeše. Sultán tam už pochoduje se svou armádou, aby zahájil letní tažení.“

Harryho popadl záchvat paniky. Tohle byla opravdu cesta ven, přesně jak říkal George. Dva tisíce liber! Třeba se mu skutečně podaří dát svůj život zase dohromady.

K čemu by mu to ale bylo?

Obrátil do sebe sklenici a vstal. „Rád jsem tě zase viděl, Georgi.“

„To je všechno? Má to být ne?“

„Děkuju za nabídku.“

„Jsi blázen,“ řekl George. „Co chceš dělat? Vrátit se k flašce a kartám?“

Harry došel ke dveřím a nasadil si klobouk. Ze včerejšího večera byl ještě promáčkнутý. Pokusil se propadlinu vyrovnat. Podíval se vzhůru. Začínalo pršet. Obloha vypadala šedá a špinavá, jako by ji někdo vlácel blátem.

Popeláři ještě nešli a v sudech s odpadky z hospody se přehraboval starý muž. Banda uličníků, z nichž žádnému určitě nebylo víc než deset, po něm házela nejrůznější smetí, střepy, hlávku zelí, kterou našli na ulici. Opilec jim nadával, ale oni se nenechali jeho nadávkami odradit.

Harry k nim nakročil a zahnal je. „O co šlo?“ zeptal se starého bezdomovce. Ten jen cosi nesrozumitelně zamručel.

Vypadal, jako by byl částečně slepý a úplně bláznivý. Ve vousech měl

zvratky nebo staré zbytky jídla a páchl jako řeka při odlivu. Harry zašátral v kapsách, našel nějaké mince a vtiskl je muži do ruky.

To bylo všechno. Nic víc neměl.

Ohlédl se k baru.

K čertu s tím. Rok se honit po poušti? Ani za dva tisíce liber.

Vstoupil do vozovky. Kolem zrovna projížděl trolejbus, klakson zařinčel, na tváři ucítil závan vzduchu. Vůz ho minul sotva o pár centimetrů.

Udělal krok nazpátek, zastavil se na chodníku a byl v šoku z toho, jak blízko náhlému a nesmyslnému vymazání z tohoto světa se ocítl. Rozhlédl se kolem sebe. Co se stalo, nikdo neviděl, kromě starého tuláka, který se smál a plácal se do kolen, jako by v životě nezažil větší legraci.

Když se Harry vrátil do Koruny, George už se chystal odejít. Ve dveřích do sebe vrazili.

„Změnil jsi názor?“

„Nechci tam nikoho zabíjet,“ odpověděl Harry.

„Samozřejmě že ne.“

„Jestli si to přejou, naučím je střílet z těch jejich podělanejch kanonů, ale řezničiny už mám dost.“

„Žádné zabíjení,“ přitakal George. „Máš mé slovo. Tohle budou ty nejsnadnější prachy, jaký jsi kdy vydělal. Jako když sebereš děcku bonbony.“

KAPITOLA 3

Marrákeš, Maroko

V dáli se závojem mraků prodíraly zasněžené vrcholky hor. Sníh! Harry byl celý pokrytý potem a prachem, v ústech měl sucho, pohled na bílé čepice mu připadal neskutečný.

„Pohoří Atlas,“ poznamenal George, když popojel až k němu.

Samozřejmě o Atlasu slyšel: majestátní horstvo, které se v podobě mohutného valu táhlo Maghrebem a oddělovalo Maroko od rozlehlých písčinných plání Sahary a solné stezky do Timbaktu a dále do nitra Afriky. V životě by si nepomyslel, že se do Afriky ještě vrátí a že Atlas spatří na vlastní oči.

„Kde je Marrákeš?“ zeptal se.

„Támhle,“ odpověděl George a ukázal na štíhlou okrovou věž, která byla vidět mezi háji vějířovitých palm dole pod nimi. „To je mešita Kutubíja.“

Od chvíle, kdy projeli malou rybářskou vesnicí jménem Casablanca, již žádné větší město neviděli. Občas zahlédli skupinku rolníků shromážděných kolem studny nebo bílou *katúbu* – jak místní nazývali hrobku některého ze svých nesčetných světců – stojící uprostřed ničeho. Bylo tu i několik *fondaků* neboli opevněných farem, ale většinou nocovali pod hvězdami, zatímco dva muži z jejich doprovodu drželi stráž u ohně.

Jezdci, které pro ně sultán poslal z Tangeru, nazývali toto rozlehlé území solných plání *bilád*. Nikde nezahlédli žádná města, žádné hory ani velké řeky. Občas spatřili karavanu mul nebo velbloudů, která jela opačným směrem. Zdálo se, že se vznášejí v mihotavém oparu horka, jako by kráčeli po hladině nějakého velkého jezera.

Harry si tento typ krajiny pamatoval ještě z doby, kdy sloužil v Egyptě, ty nekonečné dálky a stejně nekonečná obloha. Jako voják byl zvyklý i na útrapy cesty; ale dnem i nocí ho soužila potřeba napít se. Bylo to, jako by

ho bolely zuby, skutečná fyzická bolest. Některé dny nedokázal myslet na nic jiného.

Před odjezdem z Anglie si přibalil nějaké zásoby. V zavazadle měl několik lahví ginu, které mu mohly dělat společnost alespoň na tomto úseku cesty, ale jakýsi nosič je upustil na skálu, když v Tangeru vystupovali na břeh. Rozbily se. Měl chuť ho na místě zabít.

Vzpomněl si na starého vandraka, který před Korunou třídil sudy s odpadky. Nebylo to tak, že by se jednoho rána prostě probudil v kanále. Dělo se mu to postupně, postupně lhal sám sobě, popíral skutečnost, až z něj jednoho dne byl opilec v hadrech, po kterém uličníci hází shnilé zeli a střepy.

George měl pravdu, pomyslel si. Z Londýna jsem se dostal právě včas.

Údolí pod nimi se táhlo oparem horka až k úpatí hor, rozlehlá oáza zelenající se úrodou a datlovými palmami.

„Řekni mi, že to není jen další prelud, Georgi.“

George se zasmál. „Ne, to už je opravdu ono, Harry. Jsme na místě.“

„Myslíš, že tam dole v mešitě je bar?“

„Samozřejmě. A kasino s tanečnicemi.“

Následovali svůj doprovod dolů po srázu. Od chvíle, kdy opustili mys Malabat, uplynuly tři týdny, ale mrzuté a neposlušné zvíře, které Harrymu přidělili, činilo jejich strastiplnou cestu téměř nesnesitelnou. Někteří koně, stejně jako někteří lidé, byli prostě lepšími společníky než jiní.

A jejich maurská sedla s vyšíványými šťapci a barevným prošíváním byla sice skvostná na pohled, ale Harry soudil, že by obstála i jako mučicí nástroj, nejspíš hned po natahování na skřípec. Roh před i za sedlem sice udržoval jezdce v sedle, ale byl tvrdý a nepružný jako železo. Mezi sedlem a ohlávkou byl snad tucet vrstev plsti. Maročané používali krátké kožené třmeny a díky nim byla každá jízda delší než hodinu naprostým utrpením. Kdysi jel alžírskou pouští na velbloudovi, a to bylo mnohem větší pohodlí.

Jejich doprovod měl stejně jako mnoho dalších Maurů poněkud nešťastnou představu, že jezdec by měl odpočívat co nejméněkrát za den. Tvrdili, že nasedání a sesedání unaví koně víc než dlouhý úsek cesty, a tak se za celé dopoledne nezastavili, aby si odpočinuli.

Potřebovali ještě hodinu jízdy oázou, než dorazili k hradbám města.

Vstoupili do něj branou Koželuhů, *Bab al Debbagh*, a najednou se ocitli v jiném světě. Ze všech stran se na ně tlačily stísněné budovy a mnohé ulice byly seshora překlenuté převislými liánami vinné révy, mříže brány byly tak nízké, že se museli v sedle sklonit, aby vůbec prošli. Všude kolem se vznášel těžký, nesnesitelný puch. Harry si přitáhl šáš, berberský šátek, který si zvykl nosit, těsněji kolem obličeje a nosu. V jednom okamžiku cítil vůni pečícího se chleba, případně masa opékaného na žhavých uhlících, vzápětí na něj ale zaútočil zápach moči a trusu tak silný, až si myslel, že se z něj pozvrací i jeho kůň.

Nic z toho si předem nepředstavoval. Uličky byly užší a klikatější než ty, které si pamatoval z Tangeru. Lidé byli povětšinou oblečení v hadrech. Ve dveřích zchátralých mešit se choulili žebráci s mléčnými očima s boláky, z nichž jim vytékal hnis, a muži bez rukou a nohou, kteří hlasitě nařikali a prosili o almužnu. Uvnitř dveří krátce zahlédl věřící, klečící v řadách na zemi při polední modlitbě. Davem se proplétali špinaví výrostci a uličníci.

Bylo to horší než cokoli, co viděl v Káhiře. Ocitl se v panoptiku plném velbloudů, koberců a ovcí stažených z kůže visících na hácích. Byli tu šílenci s vykulenými očima, kteří se potulovali mezi davy, ženy zahalené od hlavy až k patě v černých čádorech, takže jim byly vidět jen oči. Byli tu tlustí obchodníci v tarbúších a *dželabách*, otrokáři vedoucí řady černých otroků páchnoucích potem a bídou, ruce i nohy spoutané, se sklopenými hlavami a tvářemi prázdnými zoufalstvím.

Všiml si, že na něj zírá skupina domorodců s jestřábi nosy ve špinavých ovčích kůžích a dívá se, jak projíždí kolem. Prsty svírali jílce starobylých mečů, které měli zastrčené za opaskem. Každý z nich se tvářil, jako by mu chtěl vyříznout játra.

„Zdá se, že nevěřící tady nemají zrovna v lásce,“ poznamenal Harry.

„To soudíš z toho, jak si tě prohlíželi?“ křikl George přes rameno. „Já myslel, že jim dlužíš peníze.“

Uliční zácpou si razil cestu zástup velbloudů. Zvířata se prodírala vpřed, vytlačila je stranou ke zdi a ani sultánův doprovod s tím nemohl nic dělat.

Projížděli spleť zaprášených žlutých uliček, rozpadajících se chatrčí a ponurých bazarů s malými krámkami. Jejich koně se ze všech stran tísnili

v tlačenci mul a vozů. Sultánovi jezdci se snažili uvolnit cestu, pokřikovali na každého, kdo byl příliš pomalý, a někdy používali dlouhé hole, kterými lidi kolem pobízeli, aby jim uhnuli z cesty. Po třech dlouhých týdnech samoty pro ně město představovalo drsný šok, nelítostný útok na všechny smysly.

A pak tu byl i nesnesitelný, všudypřítomný hluk; po tolika dnech a týdnech, kdy kolem sebe slyšeli jen šumění větru a dusot koňských kopyt, se z něj Harrymu zvedal žaludek. Zdálo se, že všichni ve městě řvou, handrkují se a vriskají jeden na druhého.

Nakonec vyšli na širokém náměstí pod věží mešity Kutubíja. Jeden z mužů jejich doprovodu jim vysvětlil, že náměstí se jmenuje *Džééámi al-Faná*, Místo mrtvých.

Pochopil, že tohle není další obyčejné arabské město, jako je třeba Tanger. Zahlédl několik vousatých *šarifů* na mulách, ale většina tváří v davu patřila divokým berberským horalům nebo Súdáncům s hladkými tvářemi, které se jim leskly potem, byli tu i čistokrevní Afričané od řeky Drâa a od Súsy.

„Vypadá to jako skvělé místo, kde ti můžou vybrat kapsy,“ poznamenal George.

„Nebo kde můžu chytit neštovice všeho druhu,“ konstatoval Harry.

„Tak o tom víš víc než já.“

Na rohožích v prachu vedle pyramid fialových lilků, větví zlatavých datlí, jasně zelených melounů, oranžových dýní, hromádek placatého chleba nebo hrubých pytlů bodláků, krmiva pro muly a osly dřepěly vesnické ženy. Davem se proplétali polonazi nosiči vody, odění do kozích kůží, se šňurami mosazných lahví kolem krku, a volali: „Alma, alma!“ Velbloudi, kteří se zatoulali od svých majitelů, si hledali potravu v prachu. Po obvodu náměstí stálo několik dřevěných přístřešků, kde obchodníci prodávali křiklavě obarvené vesty a kaftany.

Pouliční vypravěč k sobě připoutal shluk posluchačů, kteří se tísnili v kroužku kolem něj. O kousek dál minuli další dav, který zíral na opici vystupující na dlouhém řetězu. Měla na sobě červenou tuniku a na hlavě jí seděl tarbúš. Harry si vzpomněl na flašinetáře v Lambethu s malou malpou kapucínskou, jež své vystoupení rovněž předváděla uvázaná na konci

řetězu. Ať se na to podíval z jakékoli strany, zábavní průmysl nebyl k opicím zrovna laskavý.

Odněkud zaslechl zvuk tamtamů a maurské flétny, na kterou někdo velmi špatně hrál. Zdálo se, že jeho koně to podle všeho potěšilo, zvedl hlavu a vykročil do strany, jako by tančil do rytmu hudby. Bylo to poprvé, co projevil alespoň nějakou známku příjemnější nálady.

Hudebníci nejspíš hráli na přání zaklínače hadů. Stáli za ním a hlukem doháněli vše, co jim chybělo v technice.

Když projížděli kolem, Harry viděl, jak muž vytahuje z košíku hada a předstírá přitom děs, jako by opravdu věřil, že by ho ten ubohý tvor mohl uštknout. Přitáhl koni otěže a chvíli se na vystoupení díval. Věděl, že had v košíku je obyčejný africký domácí had a není o nic nebezpečnější než třídní kotě. Muž však předváděl skutečné divadlo, tančil kolem davu, natrásal se přitom prudkými pohyby, naříkal, plakal, snažil se všechny kolem přesvědčit, že se skutečně bojí o život.

Najednou vyplázl jazyk, nechal hada, aby do něj zatnul špičáky, a rozběhl se k Harrymu. Had mu visel z úst a přihlížející lapali po dechu, ustupovali mu z cesty a zděšeně vzdychali.

Harry sáhl do kapes, ale našel tam jen jedinou penny. Hodil ji zaklínači. „Až budeš příště v Koruně v Lambethu, kup si za ni láhev ginu!“

Jeden z hudebníků se oddělil od zbytku svého malého orchestru a začal obcházet dav a vybíral do své tamburíny měďáky, zatímco zaklínač již vytahoval z košíku kobru, opatrně ji držel za krk a ukazoval ji divákům, aby se pokochali jejími špičatými jedovými zuby. Nepochybně z nich nejdříve vystříkal všechen jed. Jednou vzal v Alexandrii na podobné představení Lucy. Zaklínač jí strčil hada téměř do obličeje a ona začala pištět a zahrnula zaklínače nadávkami, které určitě nepatřily do něžných ženských úst.

„Harry!“

Otočil se. George a jejich doprovod na něj čekali. „Kam ten spěch? Už jsme přece tady.“

„Nemůžeš se mi tu ztratit. Seš jedinej, kdo umí strílet z děla.“

Když vyjeli z náměstí, ulice kolem zalila stísněná atmosféra. Ze spousty budov z hlíněných cihel zbyly jen rozvaliny. Město působilo dojmem, jako by ho kdysi dávno vyplenili nájezdníci a ono se z jejich útoku dosud ne-

vzpamatovalo. Míjeli rozlehlá prostranství plná hlíny a sutin, vykuchaných vnitřností a odpadků, místa, kterým vládly smečky vrčících, mrtvolně žlutých psů, divokých jako šakali.

Všude byl písek, v uličkách, v závějích zanášel zříceniny mešit a dávno opuštěných chatrčí. Jak se slunce zvolna sunulo k zenitu, začalo být nesnesitelné horko a do hodiny od vjezdu do města byli pokryti špínou a prachem, který zvedala kopyta jejich koní.

Všechno působilo stejně ponuře a tmavošedě; George se naklonil k Harrymu a zamumlal, že má pocit, jako by město vystavěli ze sušeného velbloudího trusu. A pak zahnuli za roh a narazili na úžasně krásnou fontánu obloženou zářivě zelenými kachli, které by klidně mohly zdobit sultánský palác.

Na kašně bylo napsáno: *Šrab-u-Šuf*. Harry si již cestou od pobřeží osvěžil svou arabštinu, kterou se naučil, když sloužil v Alžírsku, takže dokázal nápis přečíst: „Pij a obdivuj.“

Po chvíli se ocitli i v bohatší čtvrti s prašnými prostranstvími a zahradami obehnanými vysokými zdmi. Za nimi byly vidět špičky palem, olivovníků a pomerančovníků i štíhlé zelené kmeny cypřišů.

Před sebou uviděli mohutné hradby pevnosti, jimž zde říkali kasba, projeli kamennou branou na rozlehlé náměstí, kde je přivítal zvuk polnic. Za pekelnými výjevy venku se přibouchla velká dřevěná vrata a oni se zničehonic ocitli v ráji pestrých květín a fontán a náhlého, šokujícího ticha.

Jejich doprovod je vedl branou na další nádvoří s mešitou na jedné straně. Projížděli po dlouhé rovné cestě kolem ubikací vojáků, a nakonec dorazili k budově, kterou jim představili jako sultánův palác.

Což ovšem není to úplně přesné vyjádření skutečnosti, pomyslel si Harry. Čekal něco impozantnějšího, něco velkolepého, třeba jako Versailles. Místo toho tu stála řada pavilonů a domků s maurskými oblouky, roztroušená uprostřed rozlehlé a nesourodé zahrady s pomerančovníkovými a citroníkovými háji. Stavby měly špičaté střechy z glazovaných zelených tašek, na jejichž vrcholu se na slunci leskly zlaté koule.

George ukázal na sultánovu zelenou vlajku nahoře na věži. „Zdá se, že jsme dorazili,“ řekl. „Doufejme, že nám přinesou vodu.“

„Uvítal bych spíš trochu ginu,“ procedil Harry. Mezi zuby mu zaskřípal písek. Měli ho všude, ve vlasech, na oblečení, za nehty.

Uvázali koně pod pomerančovník, George na chvíli zavřel oči v chladivém stínu a vdechoval vůni květů. „Řekl bych, že to nejhorší je za námi.“

„Díky Bohu,“ odvětil Harry.

Jejich čtyřčlenný doprovod odjel a ponechal je o samotě. Strávili s nimi tři týdny, a přesto nevěděli, jak se jejich druhové vlastně jmenují.

„Ani se s náma nerozloučili,“ povzdychl Harry. „A přitom to byli tak okouzlující společníci.“

Pohupoval se v sedle. Ze všeho nejraději by se svalil na zem a schoulil u paty stromu. Úplně nejvíc se mu chtělo spát.

„Přisahám, že mám dvě tváře spálený do masa od slunce a ty druhý dvě se mi zažraly do sedla.“

George slezl opatrně z koně a Harry ho následoval. Ze rtů mu splynulo úlevné zachrčení. Kalhoty měl jako smirkový papír. Bolela ho i chůze.

Na nádvoří byly mezi pomerančovníky a olivovníky rozmístěny strážní stany. Kolem nich posedávali černoši v červených tarbúších a bílých kaf-tanech, popíjeli čaj, hráli karty a nevěnovali jim sebemenší pozornost.

„To bude asi buchara,“ usoudil George. „Černá garda, sultánovi vybraní muži. Možná bys je mohl naučit bakarát. Třeba něco vyhraješ.“

„Spíš zase prohraju. Kdybych měl co.“

Před nimi se otevřela brána se železnou mříží a v ní se objevil muž, který se k nim přes nádvoří vydal podivně klátivou chůzí, jíž se vyznačují ab-normálně tlustí lidé. Vypadáš spíš jako korpulentní Ir než jako Arab, po-myslel si Harry při pohledu na mužův zrzavý plnovous a bledou pleť. Příchozí měl na sobě smaragdově zelený kaftan, přes který si přehodil sněhobílý *haik*; uprostřed turbanu se mu blyštil rubín velikosti kulečnickové koule.

Doprovázelo ho družstvo v bílých pláštích, turbanech a se zahnutými meči.

„Uvítací výbor,“ poznamenal George.

„Vypadá spíš jako ochutnávač. Pro celou armádu.“

„Ne tak hlasitě. Umí anglicky.“

Pozdravili tradičním přiložením pravé ruky na srdce a následným otevřeným mávnutím paží. „As-salámu alajkum.“ Mír s vámi.

Vezír gesto opětoval a opatrně se vyhnul slovu „*alajkum*“. Dobrý muslim by přece nikdy nepřál mír křesťanskému psovi.

Jmenoval se Hadž Hammad al-Mansúr a byl sultánův vrchní vezír. Pronesl krátkou uvítací řeč – Harry ji sice celou nepochytil, tak rychle si svoji arabštinu osvěžit ještě nestačil, ale zdálo se, že je vezír posílá do jejich pokojů v paláci a nabízí jim možnost převléknout se a vykoupat.

Jakmile vyřídil formality, vezír se i se svou družinou vrátil dovnitř. Ponechal je v péči dvou černých otroků, kteří je uvedli na vnitřní nádvoří a pak po úzkých schodech do jejich pokojů.

Ty už palácové určitě byly. Každý dostal vlastní ložnici, mezi ložnicemi pak byl obrovský společný salon s výhledem do květinových zahrad. Po výhni venku v ulicích města tam panoval požehnaný chládek. Vzduch byl plný vůně pomerančových květů a jasmínu a všude vládl klid. Jedinými zvuky bylo bubláni fontány a vřiskot páva, který šustil perím na mramorovém nádvoří dole.

„Koukej na tohle,“ vydechl George, otáčel se dokola a prohlížel si fládrované cedrové panely, lesklé mramorové podlahy, bronzové dveře s vystouplými ozdobami, arabeskovou keramiku s propletenými geometrickými vzory na stěnách. V salonu byly dokonce i složitě zdobené klenuté stropy, kterým Maurové říkali *mukarna*, s voštinovou konstrukcí, kterou Harry ještě nikdy předtím neviděl.

„Myslím, že to mi bude stačit,“ konstatoval Harry. „I když to není tak úplně styl, na kterej bych byl zvyklej.“ Vešel do své ložnice. Sluhové mu na postel rozložili nějaké oblečení, lněnou košili, halenu a splývavé bílé bavlněné kalhoty. „Uděláme ze sebe místní?“ zavolal na George. „Říkal jsi, ať si přibalím uniformu.“

George strčil hlavu dovnitř. „Předpokládám, že to máme jako domácí oděv v paláci.“

Dveře se otevřely a vstoupili dva otroci se stříbrnými podnosy s medovými koláčky a melounem. Další přinášel konvici se dvěma sklenicemi naplněnými čajem s lístky máty.

Vyšli na balkon. Kolem hlubokých jezírek a bazénků vrkali holubi, nad

stinnými cypřiši a tunely jasmínových květů shlížely dolů další apartmány stíněné podloubím, jako byl ten jejich. Ocitli se v ospalém světě zeleně, vodních tůní a poletujících vlaštovek. Těžko uvěřit, že venku, na druhé straně hradeb, žili žebráci bez nohou, kteří ve špinavých uličkách prosili o almužnu, a černí otroci v řetězech, uvázaní za karavanou velbloudů, klopytali bůhvíkam.

„No, tohle by na pár týdnů mohlo stačit,“ vyjádřil se Harry. „Vlastně by se mi tu mohlo docela zalíbit. Bez urážky, ale víš, že jsem tě chtěl cestou z Tangeru párkrát zavraždit?“

„Jsou to peníze za nic, říkal jsem ti to.“

„Myslím, že mi každou chvíli upadne zadek. Jak dlouho tady budeme podle tebe trčet?“

„Pár týdnů nejmén. Musí nám dát čas, abysme ty jejich dělostřelce patřičně vycvičili.“

Ještě před hodinou si Harry myslel, že prospí celý další týden. Nyní usoudil, že možná postačí, když se vykoupe a napije se něčeho dobrého, a bude se zase cítit jako rybička.

Vyrazili na průzkum chodeb a našli schodiště, které vedlo na střechu. Město se před nimi rozprostíralo jako rozlehlý tábor kočovných beduinů, ošuntělá oáza obklopená zeleným pásem palem a beztvarych křovin. Hluk, který k nim doléhal z velkého tržiště, stoupal a zase klesal, někdy k nim doléhal hlasitě, jindy zase slabě, podle toho, jak silně foukal vítr.

Není to město, kam by si člověk vyrazil jen tak na procházku, bloumat bezcílně ulicemi, pomyslel si. Na každém rohu se navršily závěje písku, člověk by potřeboval mulu, jen aby se dostal do medíny. Vlastně nikde kolem neviděl vůbec nic pozoruhodného, až na překvapivý tmavě červený minaret v samotném středu. Ať se podíval kamkoli, jeho pohled nakonec pokaždé zabloudil ke Kutubji, jediné kamenné budově v této rozpadající se hromadě vyschlého bláta a písku uprostřed pouště.

Těsně pod římsou se táhl pás černých a zelených duhových kachlů. Vypadalo to, jako by byly kachle kdysi ve všech čtených výklencích ve stěně věže, ale většina z nich se postupem času rozpadla. Vrchol věže zdobily tři kovové kopule vyskládané nad sebou, největší dole, nejmenší až úplně nahoře, zlatě zářící v zapadajícím slunci.

„Takhle jsem si to rozhodně nepředstavoval,“ zhodnotil situaci Harry.
„Čekal jsi Káhiru?“

Zapálil si doutník. „Pyramidy zrovna ne, ale něco velkolepějšího než tohle určitě. Viděl jsi to. Všude písek, dokonce i v ulicích.“

Slunce začalo klesat k obzoru a palmy a minarety vrhaly dlouhé, hluboké stíny. Třpytivé zasněžené vrcholky Vysokého Atlasu zružověly a poté se zbarvily do fialova.

Když se slunce ponořilo pod obzor, první *muezzin* spustil prosebné svolávání k modlitbě, po něm se ozvalo kvílení dalšího, pak dalšího, až se městem ozýval možná tucet, možná dva tucty hlasů zpívajících svou starobylou píseň z ochozů okolních mešit.

Když dozněly poslední tóny, z oblohy se snesl krátký soumrak a pak se město i údolí ponořily do hlubokého ticha. V Londýně, pomyslel si Harry, bych teprve začínal. Byly dny, kdy jsem až teď vstával z postele.

George ukázal směrem k horám, které se jim nyní ztrácely ve tmě. „To je náš nový cíl. Pohoří Atlas. V horách vládnou válečníci, kterým říkají kaidové. Sultánovi jsou vázáni slibem věrnosti a platí nominální poplatek, ale platba se řídí spíš podle toho, jakou mají náladu. Na druhé straně hor leží Sahara. Přestože je i ona oficiálně součástí Maroka, ve skutečnosti tam panuje docela bezpráví.“

„A ta vzpoura?“

„Vím, že velitelem povstalců je muž jménem Bou Hamra. Skrývá se v nějaké pevnosti tam nahoře. Naším úkolem je dostat ho z ní našimi děly ven.“

Harry zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem si nepomyslel, že na sebe ještě někdy navlíknu uniformu.“

„Život je plný překvapení.“

„Doufám, že nás na týhle misi žádný nečekají. Chci si jen vybrat své peníze a vrátit se domů.“

George ho poplácal po rameni. „Vypadáš dost utahaně. Příliš zhýralý život. Seš totálně z formy.“

„Zhýralosti se nikdy nepřesytíš, Georgi. Spíš jí nikdy nemáš dost.“ Típl doutník a strčil ho zpátky do plechové krabičky na později. „Jdu si sundat boty a budu týden spát. Nevíš, jestli by mi náš přítel vezír mohl sehnat láhev brandy? Pro léčebný účely.“

„Tohle je muslimská země. Budeš se muset spokojit s mátovým čajem.“

Harry se vrátil do svého pokoje, kde na něj již čekaly hedvábné pokrývky, měkké polštáře a jemný vánek ochlazovaný šuměním fontán na nádvoří. Usnul dřív, než si stačil sundat boty.

Asi o hodinu později ho probudil hluk lité bitvy.

Byla tma a on si nepamatoval, kde je. Vypotácel se z postele a uvědomil si, že má jen jednu botu. Místnost nakrátko ozářil mohutný výbuch a on uviděl, že jeho druhá bota leží na koberci. Posadil se a nazul si ji.

Stále se cítil omámený spánkem. „Maroko. Jsem v Maroku.“

Vydal se hledat George.

Ozvala se další rána, po níž následovala sprška jisker. Možná to jsou rebelové, napadlo ho, asi preventivní útok na město. „Georgi?“ Nebyl ve své posteli. „Georgi, kde sakra jsi?“

Chodba venku byla osvětlená plynovými lampami, vydal se po ní, dokud nenarazil na schody na střechu. Uviděl známou siluetu opírající se o zeď předprsně. Kolem ní se šířila záře cigarety.

„Georgi. Co se děje?“

„Konečně ses probral. Když jsem vstával, chrápals, že bys probudil i mrtvého. Myslel jsem, že zmeškáš představení.“

Oblohu ozářila barevná exploze raket, červených, stříbrných, zlatých a zelených. Vůně střelného prachu se nesla v horkém letním vánku a připomněla mu jiné noci, v Egyptě, celá města a vesnice v plamenech.

„Co se děje?“

„Pořád si myslíš, že nás přeplácejí? Zkus si představit, kolik tahle malá kratochvíle stojí. A prý to tady pořádají třikrát nebo čtyřikrát týdně.“

„Ohňostroj?“ podivil se Harry.

„Sultánův nejnovější výstřelek. Nechává si rachejtle posílat do Tangeru a pak je sem tahá na velbloudech až z pobřeží. Muselo to stát královské balík. K tomu si připočítej pojištění dopravy a na každým kroku z tebe někdo tahá provizi. Dej na mě, naše mzdy jsou nic ve srovnání s tím, co on utratí jenom za to, aby se bavil.“

Další prásknutí jako salva z pušek a na obloze explodovala stěna kateřinských kol, ohnivý vodopád v různých odstínech růžové a zelené.

„Už tady za mnou byl i Hadž Hammad. Říkal, že si přivezli z Anglie odborníka, který tahle představení pořádá. Sultán ho jmenoval stálým příslušníkem dvora.“

Za kateřinskými koly se ozvalo další prasknutí, desítky raket, jedna za druhou, a nad shlukem plochých střech a zádumčivou věží staré mešity se rozléty barevné jiskry. Velké finále noci.

Když bylo po všem, nastalo děsivé ticho, Harry slyšel zezdola křik a volání davu na velkém náměstí, nahoru stoupala k nebi záře pochodní a kouř, který zastíral srpek měsíce.

„Zajímalo by mě, co si o tom myslí zdejší lidi,“ řekl George. „Jedna taková rachejtle by uživila rodinu na měsíc. Je to nehoráznost. Nemyslíš?“

„Je to jen ohňostroj, Georgi.“ Harry si zapálil nedopalek doutníku, který si schoval odpoledne.

„Ulice jsou plný žebráků. A tady se utrácí peníze za petardy.“

„Seš lepší člověk než já. Já si tady žiju v paláci, otroci mi nosí datle a meloun, a kdybych měl ještě láhev ginu, na nějaký chudý bych si ani nezpomněl.“

„To není pravda.“

„Myslím, že mě přeceňuješ.“ Harry sledoval kouř z ohňostroje, který se vznášel nad srpkem měsíce. „Jak dlouho jsi říkal, že si tady nahoře budeme moct odpočinout? Několik týdnů?“

„Něco takového. I když nakonec to může být jinak.“ George se tvářil neurčitě.

„Ty ses na to nezeptal Hammada?“

„Víš, jací tihle lidi jsou,“ řekl George. „Řeknou ti jen to, co chtějí, abys věděl.“

„Tak trochu jako ty.“

„Jak to myslíš?“

„Chci říct, že bys byl asi lepší hráč než já, držíš si karty hezky u těla. Například jsi mi ještě neřekl, jak ses o týhle zakázce dozvěděl. Z armády jsi odešel už dávno.“

„Pamatuješ si ještě na Petersona?“

„Měl bych?“

„Absolvovali jsme v Sandhurstu ve stejnou dobu.“